

עפ"ת 57273/06 - ג'ובראן חביש נגד מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"ת 57273 חביש נ' מדינת ישראל 30 נובמבר 2014

בפני הרכב כב' השופטים: י' גריל, שופט בכיר (אב"ד) כ' סעב, שופט ס' ג'יוסי, שופט המערער:
ג'ובראן חביש
עו"י ב"כ עו"ד ש. בלומנפלד

נגד

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי) עו"י ב"כ
עו"ה"ד הגב' שרון אייל

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט השלום בעכו, (כב' השופט יעקב בכיר) מיום 14.1.14 בת"ד 93-01-09 לפיו נדון המערער, יליד 1988, למאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים שאותו יוכל לרשות במסגרת עבודות שירות, 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, תשלום קנס בסכום של 2,500 ₪ ופסילה מלקלל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 48 חודשים, וכן פסילה מלקלל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים.

ב. העובדות הדרויות לעניין הין במתמצית אלה:

בגדי המערער הוגש כתוב אישום בינואר 2009 בו נטען, כי בתאריך 20.7.09, בשעה 03:45 נ Heg המערער רכב פרטיה בכביש ירכא - ג'וליס. במהלך אוניה נסיעה היה המערער מעורב בתאונת דרכים כשפגע תוך נסיעה בהולר רגלי, יליד 1962. הולך الرجل נפצע ונחבל קשה בתאונת זו ופונה לבית החולים כשהוא מונשם ומורדם ובהמשך, נאלץ לעبور ניתוח לקיבוע השברים מהם סבל.

ג. רכבו של המערער נזקק במהלך תאונה זו והשימוש הקדמית של הרכב נופצה. גם שהמערער היה מעורב בתאונת והיה עליו לדעת כי בנסיבות המקרה עלול היה להיגע אדם, לא עצר המערער במקום התאונה או קרוב לו ככל האפשר, וברח מן המקום, מבלתי שהגיע עזרה לנפגע, עזרה שיכל היה להגישה בנסיבות המקרה, לרבות הסעת הנפגע לטיפול רפואי.

המערער גם לא העניק שירותי הצלה, לא מסר פרטים לאנשים שהיו עם הולך الرجل, ולא הודיע על המקרה לתחנת המשטרה הקרובה למקום התאונה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין

ד. כתוב האישום ייחס למערער עבירות של הפקירה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(א) + סעיף 40 של פקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן - "פקודת התעבורה"), הפקירה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ב) + סעיף 40 של פקודת התעבורה, הזאת רכב - עבירה לפי תקנה 144(א)(1) של תקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה") + סעיף 38(א) של פקודת התעבורה, اي הגשת עצרה ואי העתקת שירותו הצלחה, לפי תקנה 144(א)(2)(ב) של תקנות התעבורה וסעיף 38(1) של פקודת התעבורה, اي מסירת פרטיהם לפי תקנה 144(א)(3) של תקנות התעבורה + סעיף 38(1) של פקודת התעבורה, וכן اي הودעה למשטרה לפי תקנה 144(א)(4) של תקנות התעבורה וסעיף 38(1) של פקודת התעבורה.

ה. בישיבת בית משפט קמא מיום 4.4.13, ביקש המערער לחזור בו מן הכפירה ולהודיע בעבודות כתוב האישום, על דרך של הסדר טיעון. לפיכך הורשע המערער בהתאם להודאותו בכל העבודות נשוא כתוב האישום.

ו. באי זה שני הצדדים הודיעו לבית משפט קמא, כי סוכם, שהמערער ישלח לקבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות, וכי העונש שיוטל על המערער לאחר קבלת חוות דעת ממונה, יהיה 6 חודשים מאסר, אותן ירצה המערער בעבודות שירות, וכן מאסר על תנאי, פסילה בפועל, פסילה על תנאי, והתחייבות, הכל לפי שיקול דעתו של בית משפט קמא.

ז. בಗזר הדין של בית משפט קמא שניתן ביום 1.6.14, ציין בית משפט קמא, לאחר שהמערער נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות, כי הוא מחייב לאמץ את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ביחס לרכיב המאסר, ריצו 6 חודשים המאסר בעבודות שירות.

ח. באשר לרכיבי הענישה האחרים, ציין בית משפט קמא, כי בrichtה של נהג מקום התאונה היא מעשה אני חברתי, ואני מוסרי מובהק, וראוי כי העונש שיוטל ישקף את חומרת המעשה.

المعרער נהג מאז שנת 2008 ולחובתו 3 הרשעות, והאחרונה בהן היא משנת 2011.

בית משפט קמא סבר, שאין במקרה זה נסיבות המצדיקות הטלת פסילה ה怯弱 מפסילת המינימום.

ادرבא, תוכאות התאונה קשות ביותר, הולך הרגל נחבל חבלות של ממש, הועבר לבית החולים כשהוא מונשם ומורדם, ורק בסיס ניצלו חייו. נוכח חומרת עבירות הפקירה בה הורשע המערער, הודאותו, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, ועבורי התעבוריתי הלא מכוביד, הטיל בית משפט קמא על המערער, כאמור כבר לעיל, 6 חודשים מאסר לרכיבו על דרך של עבודות שירות, 6 חודשים מאסר על תנאי במשך 3 שנים, קנס בסכום של 2,500 ₪, פסילה מלקלבל או להחזק רישיון נהיגה לתקופה של 48 חודשים, וכן פסילה מלקלבל או להחזק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי.

ט. בערעורו המונח בפנינו מלין המערער על רכיב הפסילה בפועל לתקופה של 48 חודשים. נטען, כי היה על בית משפט קמא להביא בחשבון, שהמערער הודה בעבודות כתוב האישום, בתחילת פרשת ההגנה, לאחר הסדר טיעון בין הצדדים. עדי התביעה לא נחקרו, כל המסמכים הוגשו בהסכם, ולאחר שנדחתה טענת "אין להшиб לאשמה", הודה

המערער בעבודות כתב האישום, מבלתי שנותלה פרשת הגנה במסגרת הסדר טיעון, ובכך נטל המערער אחריות על מעשיו, מבלתי שהוא הובא בחשבון כראוי לעניין העונש, וחסר זמן שיפוטי.

. כמו כן נטען בערעור, שבית משפט קמא לא נתן משקל לעובדה, כי התאונה אירעה שלא באשמת המערער. נטען, שבית משפט קמא שגה מ شأنו משקל יתר לנסיבות התאונה, שהרי התאונה ונסיבותיה לא אירעו מחמת רשלנותו של המערער.

בצד העובדה שהמערער אכן נטש את מקום התאונה, נטען בערעור, בטור נסיבה מוקלה שלא נלקחה בחשבון, כי המערער התייצב מיזומתו בתחנת המשטרה כ- 4 שעות לאחר התאונה, הוודה, נטל אחריות בחקירתו, וטען כי נכנס להלם, ולכן עזב את מקום התאונה.

ו".א. עוד נטען, כי המערער שיתף פעולה לאורך כל החקירה עם חוקרו והיה מקום להביא זאת בחשבון לצורך הקלה בענישה. כמו כן, נטען, שהיה על בית משפט קמא להביא בחשבון, שהמערער הוא צער לבן 26, שלא כל עבר פלילי, ובעל עבר תעבורתי שאיננו מכבד.

ו".ב. בnimoki העורר מפנה ב"כ המערער, לדבריו של ב"כ המשיבה, בעמ' 22 לפרט' של בית משפט קמא, שם ביקש ב"כ המשיבה בפני בית משפט קמא: "אצין, כי **קיימת חובת פסילת מינימום לפי החוק לתקופה של 3 שנים. אבקש פסילה שלא תפחת מהקבוע בחוק**".

ו".ג. נטען בערעור, שבית משפט קמא הטיל על המערער 48 חודשים פסילה בפועל, משמע, 12 חודשים מעבר לפסילת המינימום של 36 חודשים. בכך בחר בית משפט קמא לכבד את הסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים, באופן המחייב ביותר לעניין רכיב הפסילה בפועל. בנסיבות שבתיק זה, כך נטען, טעה בית משפט קמא, לשיטתו של המערער, כמו כן היה עליו להביא בחשבון, שההתאונה אירעה בשנת 2008, ואילו גזר הדין ניתן ביום 14.6.2008, כ-6 שנים לאחר התאונה.

ו".ד. בדין שהתקיים בפנינו ביום 20.11.2008, טען ב"כ המערער, שהצדדים הגיעו להסדר טיעון בבית משפט קמא באופן שתקופת המאסר הועמדה על 6 חודשים בעבודות שירות, ואילו לגבי שאר רכיבי הענישה, ובهم גם משך הפסילה בפועל, היו הצדדים חולקים.

לטענת הסניגור, אילו היה בית משפט קמא מטיל על המערער את פסילת המינימום של 36 חודשים, בבקשת ב"כ המשיבה בפני בית משפט קמא, היה בכך בית משפט קמא נענה לבקשתה של המשיבה במלואה. לטעמו של הסניגור הטיל בית משפט קמא על המערער תקופת פסילה העולה על זו שבקשה המשיבה, ولكن יש סיבה להתערבותו של בית משפט זה בגין הדין של בית משפט קמא, במיוחד כשמדבר בהסדר טיעון.

ט".ו. עוד הדגיש הסניגור, כי בעניינו מדובר בתאונה שלא אירעה באשמהו של המערער.

להשוואה הביא ב"כ המערער גזר דין שנית בבית המשפט המחוזי בירושלים ת"פ 425/09 **מדינת ישראל נ' ב' רביעה** (מיום 21.10.10).

באוטו מקרה גרם הנאשם לתאונת לאחר שנרג במהירות ולא בהתאם לתנאי הדרך, ולדה נפצעה קשה, הנאשם נמלט ממוקם התאונה, והסגיר את עצמו למשטרת זמן קצר ביותר לאחר התאונה ונטל על עצמו אחראות למעשה. עוד צוין, שהנתואם באותו מקרה היה צער, ללא עבר פלילי, וכמעט ללא עבר תעבורתי. בית המשפט המחוזי בירושלים הטיל על אותו הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים, 3 חודשים מסר על תנאי, פסילה מלקלבל או להחזק רישיון נהיגה למשך 18 חודשים, ופיקוח למתלוונת.

ט"ז. בשים לב לפער שבין 18 חודשים הפסילה בפועל בעניין **בן רביעה**, הנ"ל בין 48 חודשים הפסילה שהטיל בית משפט קמא במרקחה שבפניו, ביקש ב"כ המערער כי נפחית מתקופת הפסילה, ומכל מקום ביקש שזו לא תעליה על פסילת המינימום של 3 שנים.

יז. ב"כ המשיבה התנגדה להטעבות בגין גזר דיןו של בית משפט קמא, הגישה לעוננו את גילוין הרשותות הקודמות של המערער, וכן את הרשותות התעבורה שלו, וצינה, שיש להתבונן על עונש הפסילה שהוטל על המערער כחלק ממכלול העונשה שהוטלה עליו במסגרת הסדר הטיעון.

יח. לאחר שנטנו דעתנו לכל נסיבות המקרה, לגזר דיןו של בית משפט קמא, ולטיעוניהם של באיו כח שני הצדדים, סבורים אנו שיש מקום לקבל את העعرو ולהעמיד את תקופת פסילת רישון הנהיגה של המערער על תקופת המינימום של 3 שנים.

יט. נדגיש, כי תמייני דעים אלו עם בית משפט קמא שעבירה ההפקה שביצע המערער עבריה חמורה היא וمشקפת התנהגות אנטית חברתית ואנטית מוסרית וכן ראוי הוא שהעונשה תשקף את חומרת המעשה.

כ. בעקו של דבר, לא היינו רואים הצדקה להטערב בגין הדין של בית משפט קמא ולקצר את תקופת הפסילה בפועל, אלמלא העובדה שעתירת המשיבה בפני בית משפט קמא בישיבת 11.5.14 (עמ' 22 לפורת') הייתה: "לענין נסיבות התאונה, מפנה לכתב האישום שמTARGET את העבירות בפירוט. אצין כי קיימת חובת פסילה מינימום לפי החוק לתקופה 3 שנים. אבקש פסילה שלא תפחת מהקבע בחוק". (ההדגשה שלנו).

כ"א. נבהיר, שלא הייתה בעניינו כל הצדקה להטערב בגין הדין של בית משפט קמא אילו הייתה המשיבה עותרת בפני בית משפט קמא כי יכול על המערער עונש פסילה לתקופה ארוכה או אילו הייתה העתירה לכך שתוטל על המערער פסילה לתקופה של מספר שנים, אך מכל מקום, פסילה שלא תפחת מן הקבוע בחוק. אילו כך היה טבעי מטעם המשיבה בפני בית משפט קמא, כי אז שמעות דברים אלה היא שתקופת הפסילה **אשר מעבר לתקופת המינימום**, מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט הדן בעניין, לפי כלל הנסיבות והシיקולים הרלוונטיים.

כ"ב. ואולם, במקרה שבפניו ניתן לפרש את העתירה של המשיבה כפי שהועלתה בפני בית משפט קמא כבקשתה

להטיל פסילה שלא תפחת מן הקבוע בחוק (משמעות, 3 שנים), וזאת במיחוד על רקע טיעונו של ב"כ המערער בפני בית משפט קמא, שגרס כי יש מקום שבית המשפט יפעיל במקרה זה את סמכותו וורה על תקופת פסילה **הकצרה** מ- 3 שנים, בשים לב לנסיבות, שאוthon הגדר ב"כ המערער כנסיבות מיוחדות המצדיקות פסילה הנמוכה מתקופת המינימום.

ב"כ המערער אף הרחיק לכת וטען (עמ' 23 לפורת): "אני חשב שם בית המשפט במקרה זה לא עינה בחזיבapon אמתי **לבקשת ההגנה ולא יטיל עונש פסילה נמוך משמעותית מאותן שלוש שנים, אותן חברי ציין, לפי דעתך שזה דבר שיפגע בעתיד עצם וכוכנות צדדים להציג לעונש...",** ונציין, שטענתו זו של ב"כ המערער אינה מקובלת עליו כלל.

עוד הוסיף וטען הסניגור בפני בית משפט קמא, שהוא בתיק זה קושי ראייתי ממשמעותי, ולכן לדבריו, זו הסיבה שהמשיבה הסתפקה בתקופת מאסר של 6 חודשים בעבודת שירות.

כ"ג. סבורים אנו, כי חזקה על המשיבה שהיא לה נימוקים ענייניים בעטיים הסכימה לסיים את התיק בפני בית משפט קמא בהסדר טיעון מיטיב עם המערער באופן שלמרות העבירה החמורה של הפקירה, ולמרות פציעתו הקשה של הולך הרגל, تستכם תקופת המאסר בפועל ב-6 חודשים שניתן לרוצחם בעבודת שירות.

זהו בהחלט עונש קל, גם אם מבאים בחשבון את הודיעתו של המערער בתחילת פרשת ההגנה, ואת חלוף הזמן הרבה מאז אירוע התאונה ועד מתן גזר הדין (כ- 6 שנים). וציוין, שלא נעלם מעיננו כי המערער לא הושם ולא הורשע באחריות לאירוע התאונה.

כ"ד. המערער הורשע, בין היתר, כאמור כבר לעיל, גם בעבירה של הפקירה לפי סעיף 64א(א) של פקודת התעבורה.

בההתאם לסעיף 40 של פקודת התעבורה, משהורשע אדם בעבירה לפי סעיף 64 או סעיף 64א:

"דיןנו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מלקלבל או מהחזקיך רישון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ- 3 שנים, אולם רשאי בית המשפט בסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין להורו על פסילה לתקופה קצרה יותר".

כ"ה. נתנו דעתנו לכל הנסיבות לקולא שהעליה ב"כ המערער, הן בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא, ותמיימי דעים אלו עם בית משפט קמא שאין הצדקה כלשהי להטלת עונש פסילה הפחות מפסילת המינימום.

כ"ו. בהתייחס לפסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים, שאליו הפנה ב"כ המערער (ת"פ 425/09 **מדינת ישראל נגד בן רביעה** (מיום 31.10.10(31))), נציין, שיש לדון בכל מקרה על פי נסיבותו. כך, למשל, בגזר דין שעליו הצביע ב"כ המערער הוטל עונש של 4 חודשים מאסר בפועל, מבלתי שניתנה אפשרות לרוצחם בעבודת שירות, הגם שמדובר היה בצעיר ללא עבר פלילי, ואף ללא עבר תעבורי (למעט הרשעה אחת), וחurf המלצה חיובית של שירות

המבחן, ואילו במקרה שבפנינו במסגרת הסדר הטיעון, נקבע WHETHER עונש המאסר בפועל ירצה המערער בעבודת שירות, זהו הבדל ממשמעותי.

כ"ז. כפי שכבר ציינו לעיל, בשים לב לחומרת עבירות ההפקרה **לא** היינו מתחייבים, ברגיל, בתקופת הפסילה של ארבע שנים כפי שהטיל בית משפט קמא על המערער. ואולם, לנוכח העובדה, שב"כ המשיבה בפני בית משפט קמא עתה, כמפורט כבר לעיל, ל"**פסילה שלא תפחת מהקבוע בחוק**", סברנו, שיש מקום לקבל את הערעור בעניין זה.

כ"ח. כידוע, אם קיים ספק בשאלת האם התכוון ב"כ המשיבה בדבריו אלה, כי בית המשפט يستפק בפסקת המינימום של 3 שנים, או שמא התכוון לתקופת פסילה העולה על 3 שנים, אך שלא תפחת מתקופת המינימום, יש לפרש כל ספק, אם אמם קיים, לטובת הנאשם.

כ"ט. נוכח כל האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור חלקיים מבון זה שהוא מעמידים את תקופת הפסילה בפועל שהוטלה על המערער על תקופת המינימום הקבועה בחוק, דהיינו 36 חודשים פסילה בפועל.

כל שאר רכיבי הענישה שבגזר דין של בית משפט קמא, עומדים בעינם ללא שינוי.

המצוירות תמציא את העתקי פסק הדין לבאי כוחם של שני הצדדים.

ניתן היום, ח' כסלו תשע"ה, 30 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

ס. ג'יוסי, שופט

כ. סעב, שופט

י. גריל, שופט, שופט בכיר
[אב"ד]